

Balıkesirde Bir Kadın 18

– çitlembik · 26 Ocak 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 18

Balıkesir, 26 Ocak 2025

Henry David Thoreau, günlüğüne “Yaşamak için ayağa kalkmadıysan, yazmak için oturmak ne kadar beyhude!” diye yazmıştı. Bu sözü düşündükçe, yazmanın yaşamdan ayrı tutulamayacağı bir hakikate dönüşüyor. Yazmak, yalnızca kelimeleri yan yana getirmek değil; yaşadıklarımızı, hissettiklerimizi ve düşündüklerimizi anlamlandırma çabası.

Bugün Balıkesir günlük güneşlik. Böyle bir havada dışarı çıkıp aheste aheste dolaşmalı. Sokakları adımlarken James Joyce ve Virginia Woolf'un bilincin ele avuca sığmazlığını mürekkeple kağıda dökme ustalığı geliyor aklıma. Onlar gibi ben de kendimi ele avuca sığmaz hissediyorum.

Hafta sonu olmanın verdiği hareketlilikle etraf ana baba günü gibi. Yarıyıl tatilinde memleketine dönenlerin oluşturduğu kalabalık, sokaklara telaşlı bir neşe katmış. İnsan sesleri, çocuk kahkahaları ve bavulların tekerlek sesleri bu güneşli havayı daha da canlı kılıyor.

Bugün oğlum gelecek, içimde tarifsiz bir mutluluk var. Kısa bir yürüyüş olacak, çünkü ona kendi ellerimle özlem duyduğu ev yemeklerini hazırlamalıyım. Yemekler, bir araya gelmenin ve evin sıcaklığını paylaşmanın bir yolu, onu beklerken zaman nasıl da yavaşlıyor.

Kızıma istediğın bir şey var mı diye sorunca, hep arzu ettiğı yemekleri belirtir. Hem de ağzının suyu aka aka... Lakin oğlum, "Kendi yorma anneciğim, ne olursa yeriz," der ve konuyu kapatır. Bilir ki annesi, onun için sofrayı her zaman donatır. Köfteyi dudaklarıyla keyifle yer, her lokma mutlu bir hatıra gibi. Onun bu içtenliğı, evin mutfağında yarattığım huzurun en güzel yansıması.

Yemeklerin her zaman sadece bir öğün değil, aynı zamanda sevgimi, ilgimi ve onları ne kadar özlediğimi anlatan bir dilidir.

Bu düşüncelerle yürürken, mutluluğun beni kanatlandırmış gibi bir çırpıda Milli Kuvvetler Caddesi'ne farkına bile varmadan geliyorum. Adımlarımda bir hafıflık, içimde bir uçuşan neşe var. Her şeyin ötesinde, o an sadece yürüyüşün tadını çıkarıyor, düşüncelerimle birleşiyorum.

Yolun beni nereye götürdüğünü anlamadan, zaman nasıl da geçiyor! Bu hal, her anın değerini daha da artırıyor.

Yıllar önce tayin olduğumuz Sakarya'nın Çark Caddesi ile Milli Kuvvetler Caddesi arasında benzerlikler buluyorum. İki cadde de hayatın damarlarına, şehrin ritmine dokunan yollar. Çark Caddesi, o zamanlar bana daha hızlı, daha koşturmacalı gelirdi. İnsanlar telaş içinde, bir yere yetişmeye çalışan yığınlar halinde akıp giderdi. Her yüzün bir derdi vardı, ama aynı zamanda caddede varlıklarını hissettiren bir canlılık vardı.

Milli Kuvvetler Caddesi ise biraz daha sakin, biraz daha yerleşik bir hava taşıyor. İnsanlar burada daha dingin, adımları daha ağır. Ama gözlerine baktığında, tıpkı Çark Caddesi'nde olduğu gibi, her biri bir hikaye anlatıyor. Her bakış, geçmişin, şehrin, anıların yansıması gibi. Çark Caddesi'nin o telaşlı ruhu, bu caddeye biraz daha sakinleşmiş olarak yansımış gibi.

Ama her iki cadde de bir şekilde, yaşadığım şehri sevdiren, orada her an bir şeyleri görmek, hissetmek isteyen insanlarla dolu. Şimdi adımlarımda, yıllar sonra yeniden sokaklara adım atarken, geçmişin ve şimdinin iç içe geçtiğini hissediyorum.

Geçen günlerde halkın içine karışan Balıkesir vali yardımcısıyla bir arkadaşımın iş yerinde şahsen tanışma imkânım oldu. Masanın üstünde bulunan kitapları görünce ilgiyle sordu. Arkadaşım Gül, kitap grubumuzdan ve kurucusu olan beni kibarca takdim etti. Hiç de yabancı olmayan şey, kitap sevgisinin gözlerimizde bıraktığı ışıltıydı sanıyorum. Dükkândan ayrılırken, sayın vali yardımcısı birkaç kez "Mutlaka makamıma gelin" diye tekrarladı. O an, her şeyin ne kadar kolay ve sıcak bir şekilde gelişebileceğini fark ettim. Yazarlar ve kitap severler için, paylaşılan bir ilgi anı ne kadar değerli.

Kitap grubumuza toplandığımız gün, bu davetten bahsettik sevgili Gül ile beraber. Gurubumuz adına üç kişi gitmeye karar verdik, oy birliğiyle. Birlikte gitmenin, yazarlar arasında kurduğumuz o gönül bağı

daha da güçlendireceğini hissediyorum. Kitapları, kitap dostlarını ve onları bir araya getiren sohbetleri seviyorum. Çünkü her bir buluşma, başka bir dünya açıyor insana.

Ebru'dan daha önceki yazılarımda bahsetmiştim hatırlarsanız. Ebru, bir kitap kurdu olduğu kadar, aynı zamanda harika hikâyeler yazan bir yazar. Hem kalemiyle hem de iç dünyasıyla herkesi derinden etkileyebilen birisi. Kitaplar, onun ruhunu açan, içsel yolculuklarını kaleme dökmesini sağlayan bir araç gibi. Kendisinin kaleminden çıkan her cümle, başka bir dünyaya adım atmış gibi hissettiriyor. Yaratıcı gücü ve anlatım tarzı beni hep hayran bırakmıştır.

Ebru'nun yazdığı hikâyelerdeki derinlik, okuru hem düşündüren hem de duygusal bir yolculuğa çıkaran türden. Kendisiyle sohbetlerimizde, hep derim ki, kitaplar arasında gezindiğinde, her yeni hikâye, bir parça daha keşfettiriyor. Onun hikâyeleri, sanki her bir kelimesiyle içindeki dünyaları açığa çıkarıyor.

Gül arkadaşım için de şunu diyebilirim: O, içinde renkli kelebekler barındıran bir kişilik. Hep neşeli, ıslık ıslık bir insandır. Yalnızca arkadaşlarıyla değil, hayatla da pozitif bir bağ kurar. Onun yanında zaman nasıl geçiyor anlamazsınız. Gül, hem evin erkeği hem de kadını, öyle güçlü, öyle dik duruyor ki hayata karşı; hayran olmamak mümkün mü? Hayatla dans eder gibi bir duruşu var. Ve işte bu iki kadını, Gül ve Ebru'yu yanıma alıp, sayın vali yardımcımız Mustafa İlhan'ın yanına gideceğim. O davet, sadece bir makam ziyareti değil, aynı zamanda dostlukları daha da pekiştirecek bir fırsat olacak.

Gül'e gidiyorum, onu alıp önce Anafartalar Caddesi'de bulunan. Balıkesir'in en eski dükkanlarından birine yani Şekerci Orhan'a uğrayacağız. Orada, yarım elma gönül alma babında çikolata alacağız. Şekerci Orhan, yıllardır şehre tat katmaya devam eden bir dükkan. Onun kokusu ve atmosferi, sanki zamanın bir yerinde durmuş gibi. Caddede dolaşırken, o nostaljik havada biraz geçmişe yolculuk yapmış gibi hissedeceğiz.

Çikolatalar, sadece tat olarak değil, bir zaman yolculuğu gibi gelir bana. Her parça, bir hatıra, bir anı, bir dostluk gibi... Gül ve Ebru'yla birlikte, bu şekerli anı biriktirirken, sohbetin tadı da çikolatalar gibi tatlanacak. Şekerci Orhan'dan aldığımız çikolatalarla belki de hem geçmişini hem de geleceğini biraz daha tatlandıracağız.

H. Çiğdem Deniz